

Dupl.

TRUBADUREN,

OPERA I FYRA AKTER.

MUSIKEN
AF
GIUSEPPE VERDI.

(Texten af SALVADORE CAMMARANO.)

Öfversättning från Italienskan

af
TALIS QUALIS.

1932
1739

[Il trovatore]

TRUBADUREN,

OPERA I FYRA AKTER.

MUSIKEN

AF

GIUSEPPE VERDI.

(Texten af SALVADORE CAMMARANO.)

Öfversättning från Italienskan

af

TALIS QUALIS.

1939
1739.

STOCKHOLM.

TRYCKT HOS C. M. THINGREN,
1860.

[MM55:16/15]

PERSONERNA:

Grefve LUNA.

LEONORA.

AZUCENA, zigenerska.

MANRICO.

FERRANDO.

INEZ.

RUIZ.

En gammal zigenare.

En budbärare.

Leonoras följeslagerskor.

Grefvens husfolk.

Knektar.

Zigenare och zigenerskor.

Handlingen föregår dels i Biscaya och dels i Aragonien.

Tiden är i början af femtonde århundradet.

FÖRSTA AKTEN.

*Vestibul till palatset d'Aliaferia; på sidan en dörr,
som leder till grefve Lunas boningsrum.*

FÖRSTA SCENEN.

FERRANDO. (*Åtskilliga af grefvens*) **HUSFOLK** (*i lig-
gande ställning vid dörren*). **KNEKTAR** (*röra sig
fram och tillbaka i fonden*).

FERRANDO (*till husfolket, som hål-
ler på att insomna*).

På fötter! på fötter! Herr grefven
Få vi ej lemna rent ur sigte.
Ni vet, huru han
Gångar sig stundom natten i ända
Allt under kärestans fönster.

HUSFOLKET.

Han är sjuk, som vi sett,
Efter svartsjukans giftiga bett.

FERRANDO.

Ja, en rival med skäl han fruktar
I trubadurn, som stundom slår sin lutha
I trädgårdsskuggan.

HUSFOLKET.

Skingra sömnen,
 Som tynger våra ögonlock; förtälj,
 Hur gick det grefvens yngre broder,
 Om hvem det går ett underligt tal?

FERRANDO.

Välan; men kommen närmare.

KNEKTARNA.

Låt höra!

HUSFOLKET.

Berätta! berätta!

FERRANDO.

Tvänne söner den gamle grefven hade
 (Som berättelsen säger);
 Trogen som guld, tog amman jemt sitt läger
 Der den yngsta hon lade;
 Men en gryning, innan solen hunnit vida
 Uppå fästet, det blå,
 Hvem tror ni hon fick se vid gossens sida?

CHÖREN.

Hvem? ... Berätta ... hvem då?

FERRANDO.

En stygg zigenerska,
 Kommen från fältet,
 Med trolldomsrunor på
 Stafven och bältet! ...
 Skarpt på den lilla
 Fäste det snöda

Troll sina ögon
 Blodsprängda, röda! . . .
 Gripen af fasa,
 Piltens amma
 Skrek af förfäran
 I detsamma . . .
 Men snabba, som ordet
 Som går från min tunga,
 Så lupo till henne
 Båd' gamla och unga — ,
 Och strax på porten
 Hon kördes, hexan,
 Som utaf prygel
 Fick huden full.

CHÖREN.

Hon lär ej glömma
 Så fort den lexan
 Då hon fick hugg för
 Sin fräckhets skull.

FERRANDO.

Hon kom dit (sade hon), att för den lilla
 Horoskopét få ställa . . .
 Bara prat, för att allihöp förvilla
 Och få makt med den snälla;
 En feber, som bröt ut, under skräck och plågor,
 Var af henne förvållad;
Han gret och quidde nu, och bröstet gick i vågor,
 Den stackarn var förtrollad!

(chören gör en åtbörd af fasa.)

Förr, än hon trodde,
 Var hon vid målet,
 Ty hon blef gripen
 Och dömd till bålet;
 Men på sin dotter
 Hämden hon lade
 För hvad med orätt
 Lidit hon hade!...
 Snart i den unga
 En gissel hon funnit:
 Stulet blef barnet
 Ur sköterskans händer,
 Och på det ställe,
 Der trollpackan brunnit,
 Såg man bland aska
 Och svarta bränder
 Ben af en gosse,
 O Gud... förtärda ...
 Och halfförbrunna
 De rykte än ...

CHÖREN.

Den leda qvinnan,
 Den afskyvärda,
 Med fasa fyller
 Vår själ igen.

NÅGRA AF CHÖREN.

Och fadren?

FERRANDO.

Sörjde sig till döds deröfver,
 Men hade dock liksom en aning

Att pilten skulle återkomma.
 Och då hans död var nära
 Lät han sin ättling svära
 Att aldrig sluta söka den försvunne...
 Men ack, förgäfvets!

KNEKTARNA.

Har man då ej se'n
 Af qvinnan sett ett spår?

FERRANDO.

Nej, 'intet tecken.
 Men om jag mötte henne här ännu
 En gång...

CHÖREN.

Tror du, du kände hexan?

FERRANDO.

Ja,

Det skulle jag nog göra, på min ära;
 Det svär jag.

VAKTEN.

Ja väl, hon borde skickas till sin mor,
 Som vrider sig bland svafvellågor.

FERRANDO.

Bland svafvellågor?... Nej, det tros
 Hon irrar än omkring i världen
 Och får ej ro, den leda hexan;
 Att under storm och mörker
 Hon låter se sig än i nejden.

CHÖREN.

Ja, det tros.

NAGRA.

Man hört henne skria på taken, och prata,
Ibland som en uf och ibland som en skata.

ANDRA.

Och än som en korp, än som uggle hon smugit,
Till dess hon i gryningen kraxat och flugit.

FERRANDO.

En grefflig lakej dog af skrämsel, emedan
Han slagit zigenerskan för langesedan.

*(allas ansigten antaga ett uttryck af vidskeplig
förfäran.)*

Han såg henne komma som uggle, och hade
Ej någon till hands till sin hjälp, som man sade...

Ur ögonen lyste en stickande flamma...

Och läten förnummos från olika håll...

Men klockan slog tolf... slog tolf i detsamma...

(midnattsklockan slår.)

CHÖREN.

Må den onde dra bort med det nedriga troll!

*(man hör några trumslag; knektarna skynda mot
fonden; de öfriga draga sig tillbaka till dörren.)*

ANDRA SCENEN.

*Slottsträdgården. Till höger trappsteg af marmor,
som leda upp till rummen. Natten är fram-
skriden. Tjocka moln betäcka månen.*

LEONORA. INEZ.

INEZ.

Dröj icke längre, det är sent på natten;
Furstinnan väntar på din ankomst, vet du.

LEONORA.

Så skulle än en natt mitt hjertas längtan gäcka!

INEZ.

Jag fruktar denna låga, som du när.

Leonora! säg mig: huru tändes

Din kärleks första gnista?

LEONORA.

Vid torneret.

Der kom han, svart till rustning och till hjälm,

Och svart var skölden, utan vapenmärke.

Af ingen enda känd, var han dock den,

Som priset tog med lanssen... På hans hår

Jag fäste segerkransen... Men

Han syntes aldrig mer se'n det vardt krig.

Allt var en dröm allenast,

Skön, men förgänglig. Så förflöt

En längre tid... Men så...

INEZ.

Nåväl?

LEONORA.

Jo, hör mig.

Så tyst kring nejden natten låg,

Så klar han kunde blifva,

Af ljus flöt det en mäktig ström

Från månens silfverskifva.

Och genom luften sa'n musik,

Det ville aldrig sluta,

Det lät som stilla, klagande

Accorder från en lutha;

Det var en trubadur, som sjöng
Sitt hjertas varma bön.

Det var som när vi bedja Gud
För oss och för de våra;
Ett namn kom ofta i hans mun,
Det namnet var — Leonora!...
Jag till balkongen skyndade,
Jag kände honom genast
Och blef så säll, så själaglad,
Men som ett barn allenast;
Jag skulle ej med himlen bytt,
Ty jorden var så skön.

INEZ.

Men om du lyda vill min förmaning,
Söker du glömma din hjelte...

LEONORA.

Omöjligt!

INEZ.

Är ej ditt hjerta för mjukt och för böjligt?...
Det går ej väl, derom har jag en aning.
Sök att förgäta...

LEONORA.

Hur kan jag det göra?

INEZ.

Lyss till en vän, och minns hennes ord,
Gör det...

LEONORA.

Förgäta?... Skona mitt öra,
 Honom jag glömmer ej mer på jord.
 Min själ är så betagen,
 Att jag får högt förklara:
 Jag kan ej lycklig vara,
 Om han ej är mig när.
 Han är mig kär, som dagen,
 Och än uppå mitt sista
 När hjertat börjar brista
 Är han mig lika kär.

INEZ (*afsides*).

Man blir så lätt bedragen,
 Ty lyckan flyktig är.

(*de gå in i slottet.*)

TREDJE SCENEN.

GREFVEN.

Hör, huru stilla!...
 Furstinnan gått till ro och drömmar henne dåra,
 Men hennes dame är vaken... Ö Leonora,
 Du sover ej, det ser jag på din lampa,
 Som än så vänligt skiner
 Bak detta rums gardiner.
 Ack, men mitt hjertas låga endast du
 Kan släcka. Ja, jag måste se dig...
 Du får ej neka... Flicka,
 Mitt lugn beror på denna stunden.

(*springer, förblindad af lidelse, till trappan, men
 hejdar sig vid klangen af en lutha*)

Ja, det är han!... rivalen!...

(Trubaduren sjunger)

»Ensam i vida världen,
»Sångaren under färden
»Söker, och söker än,
»En hjertevän.

»Men när han henne finner
»Brinner han jemt, och brinner,
»Ser intet annat, än
»Sin hjertevän.»

GRAFVEN.

O himmel! ... ha ... hvad får jag höra? ...
Och flickan kommer utför trappan!

(insveper sig i sin mantel.)

FJERDE SCENEN.

GRAFVEN. LEONORA.

LEONORA *(ilar grafven till mötes).*

Själ af min själl

GRAFVEN *(afsides).*

Hvad nu?

LEONORA.

Du kommer sednare, än vanligt.
Jag räknat ögonblicken
Med slagen af mitt hjerta.
Välkommen hit, välkommen,
Här sträcker jag mot dig min famn.

TRUBADUREN (*bredvid*).

Du falska!

(*månen träder fram ur molnen; man ser en karl,
som döljer sitt ansigte i visiret.*)

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. MANRICO.

LEONORA.

Hans stämma!... Mörkret gäckat mig
Och jag har tagit miste...

(*känner igen dem begge och kastar sig till Manri-
cos fötter.*)

Jag tyckte att jag var hos dig,
Det var allt hvad jag visste;
Hos dig, som nu är vorden
Mitt endaste på jorden,
Mitt lif, mitt allt — det svär jag
Vid allt hvad heligt är!

GREFVEN.

Du vågar?...

TRUBADUREN (*lyfter upp henne*).

Och hvad mer begär jag?

GREFVEN.

Det mig i hjertat skär.
(*till Manrico*)

Ifall du törs, så visa dig...

LEONORA (*afsides*).

O Gud!

GREFVEN.

Och öppna hjelmen!

LEONORA (*sakta till Manrico*).

För himlens skull!

TRUBADUREN (*slår upp visiret*).

Jag kallar mig

Manrico, jag.

GREFVEN.

Den skälmen?

Du däre, som till döden

Är dömd, och utan all förskoning,

Du vågar ännu visa dig

Invid din furstes boning?...

TRUBADUREN.

Så skynda, och låt kalla vakt

Till stället strax, och för att hämnas

Låt din rival i bödelns händer lemnas!

GREFVEN.

Din sista stund är närmare

Än du vet om kanhända.

Följ mig nu...

LEONORA.

Grefve!

GREFVEN (*till Manrico*).

För mitt lugn

Jag på ditt lif gör ända.

LEONORA.

O, haf förskoning!

GREFVEN (*till Manrico*).

Följ mig nu!

TRUBADUREN.

Javäl.

LEONORA (*afsides*).

Han blidkas ej.

Ett rop om hjälp kan störta i
Förderfvet. (*högt*) Hör mig...

GREFVEN.

Nej.

Då du dömt mig att förskjutas
Svär jag här på stället redan
Att hans röda blod skall gjutas
Som försoningsoffer sedan.
När ditt hjerta i dagen du lade
Och din tanke lät förstå
Visste du ej att du hade
Fällt hans dödsdom redan då.

LEONORA.

Herran nådeligen lede
Edra sinnen här till rätta!
Det är jag, som väckt er vrede,
Jag är ensam skuld till detta.
O, jag säger det med smärta,
Det är mig ni har mas på;
Stöt ert svärd i detta hjerta,
Som då kanske lugn kan få!

TRUBADUREN.

Må han fritt af harm förbrinna!
Han skall dö för mina händer.

Älskar du mig, hulda qvinna,*
Segrande jag återvänder.

(till Grefven)

Snart skall du för detta svara
Och din sista timme slå,
Snart skall du vid målet vara
Och af mig din bane få.

*(de båda rivalerna aflägsna sig med dragna vär-
jor; Leonora faller afsvimmad till marken.)*

Slut på Första Akten.

ANDRA AKTEN.

*Ett förfallet hus vid foten af ett berg i Biscaya;
i fonden en flammande eld. Dagen håller på
att inbryta.*

FÖRSTA SCENEN.

AZUCENA (*sitter nära elden*). MANRICO (*ligger bredvid
henne på en madrass, insvept i sin mantel; hjelmen
ligger vid hans fötter; han håller ögonen orörligt fä-
stade på värjan, som han har i händerna. En skara
Zigenare ligga kringspridda åt alla sidor*).

ZIGENARE.

Se, huru himmelen från sig kastar
Nattliga floret i morgonväkten,
Liksom en enka på sistone hastar
Lägga ifrån sig den svarta dräkten.
Låt jernet slamra!
Släggan skall hamra!

*(gripa sina släggor och börja sitt hamrande, hvar-
under karlar och kvinnor sjunga)*

Hvem är zigenarens lefnadsstjärna?

Hans bruna tärna.

MÄNNERNA (*till kvinnorna, me-
dan de göra ett up-
pehåll*).

Gif oss att dricka! — Åt själ och sinne

Kommer drufvan med nya krafter.

(kvinnorna skänka i åt dem i grofva krus.)

Se hur en solstråle spelar derinne,
 Dansande öfver de porlande safter!
 Låt jernet slamra!
 Släggan skall hamra!
 Hvem är zigenarens lefnadsstjerna?
 Hans bruna tärna.

AZUCENA (*sjunger; zigenarna samlas omkring henne*).

Stockarna spraka! Hopen i våldsam fart
 Löper till bålet, att se det brinna,
 Tjuter af glädje, efter sin grymma art...
 Och mellan bödlar nalkas en qvinna!
 Gräseligt skiner dem i den bleka hyn
 Den dystra flamman, som slår mot skyn.

Stockarna spraka! Offret i denna stund
 Ledes till bålet, fötterna bara.
 Hör, huru skränet växer från mun till mun!
 Och rundt kring nejden echo hörs svara.
 Gräseligt skiner dem i den bleka hyn
 Den dystra flamman, som slår mot skyn.

ZIGENARNA.

Din visa sorglig är.

AZUCENA.

Ja, lika sorglig, som
 Det fruktansvärda skådespel
 Jag nu för er beskrifvit.
(vänder sig ifrån Manrico och mumlar doft)
 Tag hämd på dem!... Tag hämd på dem!...

MANRICO (*för sig själv*).

Beständigt

Det samma tal.

EN GAMMAL ZIGENARE.

Kamrater, det är dager;
Och för att skaffa bröd, vi skynda böra
Till byarna härnere.

CHÖREN.

Ja, må göra!

(de samla ihop sina verktyg och stoppa dem i påsarna; alla skynda om hvarandra ner i dalen; sången förklungar i fjerran)

Hvem är zigenarens lefnadsstjerna?
Hans bruna tärna..

MANRICO (*stiger upp*).

Min moder, o, berätta hvad du bär
Uppå ditt hjerta!

AZUCENA.

Du — du vet det

Således ej? ... Nå, det är sant, du drog
Som yngling re'n i fält och kom så sällan
Till hemmet se'n. — Din mormors grymma död
Min visa gäller.
En mäktig herreman beskyllde henne
Att ha förhexat sonen,
En pilt i vaggan;
Och hon blef bränd, den arma,
Just vid vår eldstad der!

MANRICO (*ryggar förfärad tillbaka från elden*).

Gud sig förbarma!

AZUCENA.

Hon fördes i kedjor
Sitt öde till möte
Och jag följde efter
Med dig uti mitt sköte;
Jag sökte tränga genom,
Fast nära att digna,
Men hon fick intet rådrum
Att sitt enda barn välsigna,
Ty dessa råa knektar
De slöto sig tillsamman
Och körde så med lans och svär
Sitt offer närmre flamman.
Hon vinkade med handen,
»Tag hämd på dem!» hon skrek,
Ett rop, som aldrig sedan
Ur mitt hjerta vek.

MANRICO.

Och du har hämnats?

AZUCENA.

Jag stal
Från grefven hans gosse sedan
Och gick med honom häråt...
Här brann en brasa allaredan...

MANRICO.

En brasa!... o Gud... du skulle?!

AZUCENA.

Gossen var jämmer och qvidan,
 Och på mig sjelf jag nu kände
 Hjertat smälta i sidan;
 Men plötsligt jag såg i syne...
 Som i en dröm, jag tyckte
 Spökgestalter nalkas...
 Och fast jag ögat lyckte,
 Så såg jag stockarna brinna...
 Min moder fram de förde,
 Bleknad... förgråten... Och ropet,
 Det välbekanta, jag hörde:
 »Tag hämd på dem!»... Då lägger
 Jag hand på barnet... hastar
 Att göra slut... och gossen
 På elden blindt jag kastar...
 När ur min dröm jag vaknar
 Synen med ens försvinner,
 Och barnet, som jag saknar,
 Långsamt på elden brinner...
 Men då jag ser till sidan,
 Förskräckt, som för en vålnad,
 Så lefver grefvens gosse...
 Min egen var förkolnad!...

MANRICO.

Förfärligt!... Hvilken syn!...

AZUCENA.

Hans blod oskyldigt ropar
 Djupt utur jordens bryn.

(Azucena nedsjunker, öfver sig gifven, på sin hviloplats; Manrico står stum bredvid, gripen af förfäran och öfverraskning; en stunds paus)

MANRICO.

Min Gud!... Du nekar, att du är min moder?
O svara!

AZUCENA (*skyndar att tillägga,
liksom skulle det varit
ett ofrivilligt misstag*).

Nej, det var en villa.

MANRICO.

Dock —

Det lät så.

AZUCENA.

Ja, då var jag icke redig.
Hvar gång jag tänker på den hemska stunden
Så talar jag förvirradt, och det är
Som såge jag i syne... Säg mig, har jag
Ej varit dig en mor beständigt?

MANRICO.

Hur kan du fråga?

AZUCENA.

Mig du har att tacka
För lifvet. Ja, steg jag ej nattetid
Ned på Pelillas slagfält — der man sade
Dig hafva stupat — att i tysthet få dig
I jorden? Säg mig, var det icke jag,
Som blåste in det lif, som då höll på
Att slockna ut för evigt? Och hur lade
Jag se'n på dina sår hvad jag af balsam hade!

MANRICO (*med själskänsla*).

Ja, det var ärofulla märken,
Och alla fram i bröstet...

Emellan tusende, som flydde, var det
Jag, som höll stånd ännu på slutet;
 Då föll gref Luna öfver mig
 Med sina rotar... och då föll jag,
 Men svek ej våra fanor.

AZUCENA.

Det var lönen

För det du var barmhertig
 Och skänkte honom lifvet
 — Du minns — i er duell. Men huru kunde
 Du så förblindad vara?

MANRICO.

O moder!
 Jag vet ej hvad jag här skall svara.
 Första stöten, som rigtat jag hade,
 Strax till marken den retade lade,
 Svärdet satte på strupen jag redan,
 För att spetsa honom sedan...
 Men en hemlig makt jag sporde,
 Som min klinga maktlös gjorde.
 Tänkte dock ett slut att göra,
 Men min hand ej lyda vill,
 Ty en stämma i mitt öra
 Tycktes ropa: *stöt ej till!*

AZUCENA.

Och hans otacksamma sinne
 Har deraf ej ens ett minne!
 Men härnäst j fäkten båda
 Så låt ej ditt hjerta råda,

Lyss ej till någon ängslande aning,
 Lyssna i stället till min förmaning:
 Svär, att honom genomstinga,
 Släpp ej innan han är kall!

MANRICO.

Ja, det svär jag! Denna klinga
 I hans bröst försänkas skall.

(man hör en långt utdragen ton af ett jagthorn)

Det är det ilbud Ruiz plär sända...

Kanske...

(svarar med sitt horn, som han bär i en rem)

AZUCENA *(fördjupad i sig sjelf,
 som om hon ingen-
 ting märkte).*

Tag hämd på dem!...

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRA. EN BUDBÄRARE.

MANRICO *(till budbäraren).*

Hvad har du der?

Är det ett krigiskt budskap kanhända?

BUDBÄRAREN *(räcker honom ett
 papper).*

Det står att läsa i brefvet här.

MANRICO *(läser).*

»Uti vårt våld är Castellor; och du

»Skall öfverta försvaret. Det är prinsens

»Befallning. Hvar du träffas må,

»Så skynda dig så fort som möjligt.

»Bedragen af ett rygte om din död,

»Skall Leonora ännu denna qväl

»I klostret taga slöjan.»

(med ett utrop af smärtsam öfverraskning)

Rättvisa himmel!

AZUCENA *(spritter upp).*

Hvad är det?

MANRICO *(till budbäraren).*

Låt sadla hästen allenast,

Och som en blixst jag kommer sedan.

BUDBÄRAREN.

Godt...

AZUCENA *(afbrytande).*

Manrico!

MANRICO *(fortfarande till budbäraren).*

Men gör det genast!

Skynda... och stanna med hästen härnedan!

(budbäraren beger sig skyndsamt åstad)

AZUCENA.

Hvad har du i sinne?

MANRICO *(för sig sjelf).*

Jag kan allt befara...

Mista den engeln!...

AZUCENA.

Han upprörd är.

MANRICO *(sätter på sig hjälmen och tar sin mantel).*

Farväl!

AZUCENA.

Nej... stanna... hör mig...

MANRICO.

Låt vara...

AZUCENA (*befallande*).

Stanna!... *Din mor* befaller här!
 Knappt är febern väl förliden
 Efter sår i sista striden
 Förrän du drar svärdet åter
 Och din stridshäst sadla låter.
 Men nu måste du ge vika,
 Ty *ditt* blod är *mitt* tillika,
 Hvarje droppe, som du spiller,
 Du, utur mitt hjerta tar.

MANRICO.

Hvarje uppehåll vi göra
 Kan min lefnads frid förstöra
 Och hvadhelst jag gör och låter
 Får jag aldrig henne åter.
 Låt mig gå... ty om jag stannar
 Jag en dag min mor förbannar
 Och för dessa dina griller
 Ned med sorg i grafven far.

(*Manrico går; Azucena söker förgäfves hålla honom
 kvar.*)

TREDJE SCENEN.

Vestibulen till ett kloster i trakten af Castellor.

Träd i fonden. Natt.

GREFVEN. FERRANDO (*jemte några följeslagare; de nalkas varsamt, insvepta i sina kappor*).

GREFVEN.

Här synes ingen. Ej en enda psalm
Man hör igenom natten tona.
Jag kommer lagom.

FERRANDO.

Men det är vågadt hvad ni företar er.

GREFVEN.

Det vet jag väl. Men min försmådda kärlek,
Ja — och min stolthet — tvang mig skynda hit.
Död är nu min rival. Det gafs ej mer
Ett hinder för min kärlek,
Förrän jag såg på nytt ett ännu värre
I — klostret!... Nej... hon får ej bli
En annans. Hon är min, Leonora!
Hennes skönhet öfverstrålar
Vintergatans milda dager
Och i hennes löje målar
Sig min framtid ljus och fager.
Hur passionens låga bränner,
Mildrar hon den snart likväl —
Och en enda blick jag känner
Lugna stormen i min själ.
Det ringer... o Gud!

FERRANDO.

En klocka

Ger an ceremonien.

GREFVEN.

De få ej locka

Min brud... det skall hindras...

FERRANDO.

Försigtigt!

GREFVEN.

Kruka!

Nu göm er bland träden, som skälmar bruka,
Som gå på rof...

(Ferrando och de öfriga aflägsna sig)

O Gud! jag känner

Min skall hon bli!... Huru blodet bränner!

*(ser sig ängsligt omkring åt det håll, hvarifrån
Leonora bör komma, medan Ferrando och hans
följeslagare tala sakta sins emellan)*

FERRANDO (och hans folk).

Vi gå vår väg... och gömda stå

I skygd af trän och snår...

Vi gå vår väg... så tyst på tå...

Men qvar på lur han står.

GREFVEN.

O, att jag strax den kära

I mina armar finge sluta!

Den fröjd, jag skulle njuta,

Är utan gräns och mått.

Se'n vill jag verlden lära

Att ingen Gud skall rycka
 Utur min famn den lycka,
 Som jag en gång har fått.

(förenar sig med sitt folk)

CHÖR AF NUNNOR *(inifrån).*

Engång när döden skymmer
 Skall äfven du, o qvinna,
 Till och med solen finna
 Vara en skugga blott
 Och hur ditt lifs bekymmer
 Såsom en dröm förgått.
 Flykta från menskors hvimmel:
 Och, ifrån verlden fjerran,
 Helga ditt lif åt Herran,
 Honom till välbehag —
 Och du skall se hans himmel
 Öppnas för dig en dag!

FJERDE SCENEN.

LEONORA *(med åtfölje af kvinnor).* **INEZ. GREFVEN.**
FERRANDO *(med följeslagare).* **MANRICO** *(kommer sist).*

LEONORA.

Men hvarför gråta så?

INEZ.

Du går ju

Från oss för alltid nu.

LEONORA.

O, mina vänner,
 Jag har ej någon glädje mer att vänta

På denna jord. Till ro jag längtar
 Hos den, som för de sorgsna öppnar
 Sin himmel; som, när han har sett min ånger,
 För mig en dag i famnen på min älskling,
 För att få stanna der. Jag går att gifva
 Min ed vid Herrans altär.

(ämnar gå)

GREFVEN (*träder plötsligen fram*).

Nej, vid Gud!

QVINNORNA.

Herr grefven!

LEONORA.

Store Gud!

GREFVEN.

Jag sjelf ledsagar
 Dig förr till hymens altär.

QVINNORNA.

Hjelp, Maria!

LEONORA.

Förmätne! ni har kommit...

GREFVEN.

För att fria.

(*vid dessa ord störtar han fram emot Leonora, för att bemäktiga sig henne; men på en gång ser man Manrico ställa sig emellan honom och hans tillämnade byte, liksom skulle denne lik ett andeväsen hafva stigit upp ur jorden. Allmänt anskri.*)

LEONORA.

Men kan och får jag tro min syn?
 Du är ju mig så nära?
 Är det en dröm? en vink ur skyn?
 O säg, o säg, du kära!
 Blif kvar; ty om du gäcker mig,
 Min salighet det gäller.
 Steg *du* från himlen — eller
 Är *jag* hos Gud med dig?

GREFVEN.

Så stå de döda upp på nytt,
 Med blod på sina händer?
 Och den till skuggorna har flytt
 Till jorden återvänder? —
 Men lefver du, så akta dig,
 Ty dolkar finnas flera,
 Och visa dig ej mera
 För henne och för mig.

MANRICO.

Ej upp ur grafven kommer jag,
 Ej från de dödas rike,
 Fast du med dolken skipar lag
 Och der ej har din like;
 Ty floden förde ej med sig
 Ditt offer långt i fjerran,
 Men det kom hjälp från Herran
 Och han har räddat mig.

QVINNORNA (*till Leonora*).

Den Gud, du bad andäktigt,
 Har haft miskund med dig.

FERRANDO (och hans folk; till Grefven).

Här är er ödet öfvermäktigt,
Och därför bäst att rädda sig!

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. RUIZ (åtföljd af en ansenlig, väpnad trupp).

RUIZ.

Hurra för segern

MANRICO.

Der har jag mitt folk!

RUIZ.

Kom nu!

MANRICO (till Leonora).

Följ mig, du hulda!

GREFVEN (sätter sig deremot).

Ha, du vågar?

LEONORA.

O Gud!

MANRICO (till Grefven).

Tillbaka!

GREFVEN.

Rycka henne

Från mig? ... Nej...

(drar värjan)

RUIZ (och hans folk).

Ah, han yrar.

(de omringa Grefven)

FERRANDO (och hans folk; till Grefven).

Säg,

Hvad är att göra?

GREFVEN (ursinnig).

Jag blir utom mig

Af raseri.

LEONORA.

O, han mig skrämmar.

MANRICO.

Ja, må du straffas så, som du

Har handlat emot mig!

GREFVEN.

Hur vreden gnager på mig nu!

RUIZ (och hans folk; till Manrico).

O, skynda, skynda! Märker du

Hur lyckan ler mot dig?

FERRANDO (och hans folk; till Grefven).

O, stilla, stilla! Ack, ännu

Kan mycket ändra sig.

(Manrico drager Leonora med sig och stöter Grefven tillbaka. Qvinnorna draga sig förskräckta in i klostret igen.)

Slut på Andra Akten.

TREDJE AKTEN.

Ett läger. Till höger grefve Lunas tält, på hvilket svajar en flagga, som tecken på hans befäl. På afstånd synas Castellors torn. Skiltvakter äro utställda åt alla sidor. Knektarna spela eller feja sina vapen; somliga gå fram och tillbaka. Ferrando kommer ut ur Grefvens tält.

FÖRSTA SCENEN.

FERRANDO. KNEKTAR.

KNEKTAR.

Nu det gäller spel och pengar,
 Nästa dag det gäller slängar;
 Och det svärd man feja låter.
 Blir snart lika blodigt åter.

(man hör krigiska toner; alla vända sig åt den sidan, hvarifrån ljudet kommer)

NÅGRA.

Truppen häråt kosan ställer.

(en trupp armborstskyttar lågar i full rustning igenom lägret)

ANDRA.

Gladt till strids det folket går.

ALLA.

Låt oss täfla, när det gäller
Gå till storms mot Castellor!

FERRANDO.

Ja, mina gossar, ja, så snart det dagas
Ges det signal till strid
Och slottet stormas skall från alla sidor.
Och vi förhoppning ha
— Ja, nästan säkerhet — om präktigt byte.
Välan, till seger!

KNEKTARNA.

Lustig blir den leken!

ALLA.

Låt då till stormning trumpeterna måna
Och låt lans och pilar regna uti skurar!
Låt oss i morgon plantera vår fana
På de stolta tinnarna af dessa murar!
Seger nfäster sin krans på vår tinning
Och vi fylla af mynt vårt behof,
Dagen lofvar oss ära och vinning,
Ty der finns både lager och rof.

(*de gå.*)

ANDRA SCENEN.

GREFVEN (*kommer ur sitt tält och ser med mörk uppsyn uppåt Castellor*).

Hon tillhör min rival!... O, denna tanke
Förföljer mig beständigt, som ett spöke!
Hon tillhör min rival!...

Men vänta tills det hinner blifva dager,
 Och jag skall veta hämnas! . . . O Leonora!
(man hör buller)

TREDJE SCENEN.

GREFVEN. FERRANDO *(kommer in)*.

GREFVEN.

Hvad gny!

FERRANDO.

En stygg zigenarqvinna,
 Svårt misstänkt, der hon smög omkring,
 Blef nyss af våra poster öfverraskad.
 Hon tog till flykten, men blef då förföljd,
 Och inom några få minuter hanns
 Hon upp.

GREFVEN.

Och blef hon gripen?

FERRANDO.

Ja, det blef hon.

GREFVEN.

Såg du det sjelf?

FERRANDO.

Nej. Ledaren af truppen
 Har så berättat. Men se der!

(bullret närmar sig)

FJERDE SCENEN.

DE FÖRRA. AZUCENA. (*med bundna händer och släpad af*) KNEKTAR.

KNEKTAR.

Nej, du är tvungen; ja, du måste!

AZUCENA.

Hjelp mig!...

Låt mig få vara!... Gör mig icke illa!...

Hvad har jag gjort?

GREFVEN.

Kom närmare.

(*Azucena släpas fram till Grefven*)

Var nu sannfärdig,
Om lifvet är dig kärt.

AZUCENA.

Ja, fråga!

GREFVEN.

Du är spion?

AZUCENA.

Nej.

GREFVEN.

Hvad?...

AZUCENA.

Att stryka fritt kring landet,
Är ju det enda goda, zigenarqvinnan eger;
Hon himlen har till tak och jorden till sitt läger.

GREFVEN.

Du kommer ?

AZUCENA.

Från Biscaya; mellan
Hvars kala berg jag haft min tillflykt länge
Tillbaka.

GREFVEN (*afsides*).

Från Biscaya?

FERRANDO (*afsides*).

Ha, hvad hör jag?

O, hvilken aning!

AZUCENA.

I Biscaya, som jag sade,
Mina dagar tyst förrunnit,
Och en enda son jag hade...
Men en dag han der försvunnit;
Och då drog jag ut i världen,
Der jag sökt allt under färden
Denna son, som för mig arma
Är så mycken saknad än.
Måtte Herran sig förbarma
Och jag få min son igen!

FERRANDO (*afsides, liksom dragande sig till minnes*).

Samma uppsyn!

GREFVEN.

Du har redan
Länge bland de bergen ströfvat?

AZUCENA.

Länge; ja.

GREFVEN.

Och minns du sedan
Att ett barn engång blef röfvadt
Ur ett slott från far och moder?
Femton år se'n kan det vara.

AZUCENA.

Och hvem... är då... ni?

GREFVEN.

En broder

Till den gossen.

FERRANDO (*afsides*).

Jo.

(*högt*)

Förklara

Hvad du vet!

AZUCENA.

Jag?... nej... Min herre,
Låt mig gå min väg, det ber jag.

FERRANDO.

Du får stanna!

AZUCENA (*afsides*).

Gud!

FERRANDO.

Dess värre,
Är du rofferskan, det ser jag.
Sök ej neka...

GRAFVEN.

Hon?

FERRANDO.

Just denna!...

AZUCENA (*sakta till Ferrando*).

Tyst!

FERRANDO.

Ja, det var *hon*, som barnet
Brände!

GRAFVEN.

Ha!

CHÖREN.

Hon skall bekänna!

AZUCENA.

Nej, han ljuger...

GRAFVEN.

Du i garnet

Sitter fångad.

AZUCENA.

Nåd!

GRAFVEN.

Låt snöra

Tåget bättre!

(*knektarna hörsamma tillsägelsen*)

AZUCENA.

Skona!... Skona!...

CHÖREN.

Spar ditt gnäll!

AZUCENA.

Hvad skall jag göra,
För att kunna er försona?...
O, att här vi vore tvänne,
Min Manrico!

GRAFVEN.

Säg mig: är
Den Manrico son till henne?

FERRANDO.

Darra!

GRAFVEN.

Har jag *modern* här?

AZUCENA.

J grymma bödlar, lossen på
De afskyvärda snören
Och plågen ej ert offer så,
Betänken hvad j gören!...

(till Grafven)

Och du, som utan hjerta
Kan se min djupa smärta,
Tro mig, en Gud derofvan bor
Och han skall hämnas mig!

GRAFVEN.

Är den förföraren din son,
Du afskyvärda qvinna,
Så skall han botas för sitt hån
När han får se dig brinna

Det står ej att beskrifva
 Hur lustigt det skall blifva!
 Då först, min stackars bror,
 Har jag fått hämnas dig!

CHÖREN.

Snart skall du se ett präktigt bål
 Med röda lågor brinna;
 Då få vi se hur varmt du tål,
 Du afskyvärda qvinna!
 Och varmare det brinner
 Der du dig sedan finner,
 Der blir din sorg och jämmer stor —
 Och det evinnerlig!

(på ett af Grefven gifvet tecken släpa knektarna Azucena med sig. Grefven går, åtföljd af Ferrando, in i sitt tält.)

FEMTE SCENEN.

En sal, stötande intill ett kapell i Castellor; i fonden en balkong.

MANRICO. LEONORA. RUIZ.

LEONORA.

Men hvad betyda dessa larmsignaler?

MANRICO.

Det kan befaras,
 Att fästet får försvaras
 Emot en storm kanhända
 Förr'n natten är tillända.

LEONORA.

Är det att frukta?

MANRICO.

Men deras öfvermod vi skola tukta.
Vi fullt beredda stå — fritt må de börja!

(till Ruiz)

Min vän, låt ombesörja
Hvad nödigast kan vara;
Jag är på platsen strax vid första fara.

(Ruiz går.)

SJETTE SCENEN.

MANRICO. LEONORA. *(sedan)* RUIZ *(med folk)*.

LEONORA.

Vårt bröllop lär ej glada vittnen finna.

MANRICO.

Förjaga denna fruktan, hüllda qvinna!

LEONORA.

Jag kan ej.

MANRICO.

Hvad! Och dock du borde känna
Din lycka blomma i en stund som denna.
Den tanken blott, att du är min,
Skall mig i striden trygga,
Och aldrig skall jag någonsin
För någon dödlig rygga.
Men om jag ock på blodig vall
Skall fylla mina öden,
Och står det skrifvet, att jag skall

I striden finna döden,
 Så skall uti min sista stund
 Min tanke fly till dig —
 Jag vet jag tar mig blott en blund
 Förrän du hinner mig.

(man hör orgeltoner från kapellet)

LEONORA.

Hur denna ljufva harmoni
 Vaggar min själ i ro!
 Kom, att inför Guds altär
 Svära mig huld och tro!

MANRICO.

Hur denna ljufva harmoni
 Vaggar min själ i ro!
 Kom, att inför Guds altär
 Svära mig huld och tro!

*(i samma stund de begifva sig till kapellet kommer
 Ruiz brådskande tillbaka)*

RUIZ.

Manrico!

MANRICO.

Nå?

RUIZ.

Zigenerskan...

Ser du... med bundna händer...

MANRICO

O himmel!

RUIZ.

Ser du, huru man
 Ett bål derute tänder?

MANRICO (*går till balkongen*).

O Gud! ... Förre skall mitt blod likväl
Strömma i breda floder...

LEONORA.

Du darrar...

MANRICO.

Ja, dertill har jag skäl...

Hon är...

LEONORA.

Hvad då?...

MANRICO.

Min moder!

J hundar! vid denna fasans syn
Kan ej mitt öga hvila ...
Mitt folk skall samlas ... och skynda dig,
Ruiz ... gå ... vänta ... ila ...

(*Ruiz skyndar bort*)

Synen af depna rysliga brasa
Bränner till aska hela mitt mod ...

(*hotfullt, med blicken utåt*)

Släck denna flamma, som gör min fasa,
Eljest jag henne släcker i blod! ...

(*till Leonora*)

Vid hennes hjerta har jag fått hvila,
Derför, du hulda, hindra ej mig ...
Jag till din räddning, moder, skall ila,
Eller jag söker få dö med dig!

LEONORA.

Mot dina pligter hvad kan jag göra?
Men gifve Gud, att jag vore död!

RUIZ (*kommer tillbaka*). **KNEKTAR.**

Till vapen! till vapen! Vi dig tillhöra
Och dig vi följa i lust och nöd.

(*Manrico aflägsnar sig skyndsamt, åtföljd af Ruiz och hans trupp. Man hör utifrån vapenbrak och krigiska toner.*)

Slut på Tredje Akten.

FJERDE AKTEN.

*En flygel af palatset d'Aliaferia. I hörnet ett torn,
med jerngaller för fönsterna. Djup natt.*

FÖRSTA SCENEN.

RUIZ. LEONORA (*komma insvepta i sina kappor*).

RUIZ (*sakta*).

Vi äro framme ... och der ha vi tornet,
Der statsförbrytare man innestänger;
Der sitter fången, hvilken ni nu söker.

LEONORA.

Godt, Ruiz ... lemna mig ...
Och frukta ej för Leonora ...
Jag hoppas han skall räddas.

(*Ruiz går*)

Försvara mig? ... Jag har
Ett värn, som aldrig sviker.
(*betraktar en juvelring, som hon bär på högra handen*)
I nattens djupa mörker
Är jag så nära dig, min älskling,
Hvad du ej anar! ...
J, nattens fläktar, j, som sakta sväffen,
Till tornet bären
På edra vingar mina suckar äfven!

Flygen till fångens trånga cell,
 Vaggen till ro derinne
 Djupt i det låga, mörka tjäll
 Min älsklings sorgsna sinne!
 Och hvissen så en helsning
 Om lycklig hjälp och frälsning,
 Och ställen för hans minne
 Det flyddas spegelbild,
 Men ej att jag är blek af gråt
 För det vi skildes åt.

RÖSTER INIFRÅN.

Miserere!

Här går en själ att skiljas
 Från denna värld,
 Dit han ej återvänder.

Miserere!

Att han ej för sin viljas
 Svåra förderf
 Blir kastad mellan bränder!

LEONORA.

Jag hör hur de bedja
 För någon derinne...
 Och bara det ljudet
 Kan skrämma ihjel...
 Osägelig ångest
 Får makt med mitt sinne,
 Jag fryser till is
 I min innersta själ.

(hon står ett ögonblick liksom bedöfvad, men hemtar
 sig och tänker gå; men då hon från ena sidan af
 tornet får höra en suck och en klagande sång, så
 hejdar hon sig)

MANRICO (*ur tornet*).

Kan du mig ännu dåra,
Lycka. som var så kort?
Redan jag längtar bort...
Farväl, Leonora!

LEONORA.

O Gud, stöd mina krafter!

RÖSTER INIFRÅN.

Miserere!

Här går en själ att skiljas
Från denna värld,
Dit han ej återvänder.

Miserere!

Att han ej för sin viljas
Svåra förderf
Blir kastad mellan bränder!

LEONORA.

Det är såsom skulle
Förgängelsen fara
På vingar som natten
Kring tornet till slut;
Kanhända den porten
Lär öppna sig bara
Hvar gång som man bär en
Lekamen derut.

MANRICO (*ur tornet*).

Skiljas — se der det svåra,
Se'n jag har älskat dig;
Glöm därför aldrig mig, . . .
Farväl, Leonora!

LEONORA.

Hur skulle jag det göra?
 Tror du, jag glömmer dig?
 Du skall se att ingen torde
 Älskat så, som jag det gjorde,
 Älskat under bittra öden,
 Älskat ända in i döden!
 Är den lyckan mig förmenad,
 Att få rädda vännen min,
 Skall med dig, med dig förenad,
 Jag i döden slumra in.

ANDRA SCENEN.

GREFVEN (*kommer ut ur en dörr, jemte några följeslagare*). LEONORA (*drar sig åt sidan*).

GREFVEN.

Nu hör ni... När det dagas
 Skall modren brännas
 Och sonen till schavotten!
(tjenarne gå in i tornet, genom en mindre port)
 Kanske jag går för långt uti den domsrätt,
 Som prinsen mig har lemnat,
 Men dertill drifver mig den spotska flickan...
 Hvar kan hon vara... Se'n vid Castellor.
 Jag ej det minsta hört om henne,
 Och hur jag sökt — så är och blir hon borta.
 Ack säg, hvar är den grymma?

LEONORA (*träder fram*).

Hon står inför dig.

GREFVEN.

Hvad hör jag!... Är du Leonora?...

LEONORA.

Det är jag!

GREFVEN.

Hvad är ditt syfte?

LEONORA.

Innan man reder

Grafven åt honom, ett ord begär jag.

GREFVEN.

Du skulle våga?...

LEONORA.

O ja, jag beder

Om nåd för honom...

GREFVEN.

Flicka, du drömmar!

En måste bort utaf oss två.

LEONORA.

Minns, att försynen engång dömmar!

GREFVEN.

Nej, min försyn är hämden!... Gå!

(Leonora kastar sig förtviflad till hans fötter)

LEONORA.

Ser du, af tårar skall en flod

För dina fötter strömma...

Är det ej nog, så låt mitt blod

Ur mina ådror tömma...

Låt gerna trampa mig till smutt,
Men släpp min älskling fri!

GRAFVEN.

Ha! kommer du till mig igen,
Som till en vän i nöden?
Nej, tusen gånger värre än
Bör han då lida döden...
Och detta för din kärleks skull,
Som gör mitt raseri.

(vill gå; men Leonora håller honom krampaktigt kvar)

LEONORA.

Grefve!

GRAFVEN.

Än sedan?

LEONORA.

Skona!...

GRAFVEN.

Säg, hvad du tror som väger
Emot hans hufvud?... hvilket pris?...

LEONORA.

Kanske ett pris... jag eger...
Jag bjuder dig detta...

GRAFVEN.

Möjligtvis...

Men säg mig: hvad?

LEONORA *(räcker honom sin högra hand med ett uttryck af vemod)*.

Mitt hjerta.

GREFVEN.

Gud! är det möjligt?...

LEONORA.

Men se till min
Förtvivlan och min smärta!

GREFVEN.

Jag tror jag drömmar!

LEONORA.

Och släpp mig in
I tornet, jag begär det...
När fången är försatt uti—
Sin frihet, är jag din.

GREFVEN.

Men svär det!

LEONORA.

Så sannt, som jag vill salig bli,
Svär jag dig detta!

GREFVEN (ropar).

Halloh!

*(skyndar till ingången till tornet; en fångvaktare
kommer; under det Grefven hviskar honom i örat,
suger Leonora giffet ur juvelringen)*

LEONORA (afsides).

Mitt hjerta skall du få... se'n det har kallnat.

GREFVEN (till Leonora).

Nu är han fri!

LEONORA (*afslides: riktar sina
tårfulla ögon mot
höjden*).

Han är fri!
Min glädje gör att jag
Ej kan dig offer bära,
O Herre! men mitt hjertas slag
Förkunna högt din ära.
Min sista stund jag bidar glad,
Jag fyller mina öden
Och säga kan i döden
Att han blef frälst af mig.

GREFVEN.

Nej, vänd dig ej från mig — och glöm
Ej säga om detsamma,
Så jag ej tror det var en dröm
Hvad nyss du hördes stamma.
Säg om igen att du är min,
Att jag ej mer må glömma,
Ack, dessa ord, de ömma,
Som jag har hört af dig.

LEONORA.

Så kom ...

GREFVEN.

Du svurit ... märk det väl!

LEONORA

Jag svor det vid min själ.

(*de gå in i tornet.*)

TREDJE SCENEN.

Ett ohyggligt fängelse. På ena sidan ett fönster med galler för. I fonden en dörr. En lam- pa, med halfsläckt låga, hänger i hvalfvet.

AZUCENA (*liggande på ett groft läger*). MANRICO (*sittande derbredvid*).

MANRICO.

Säg om du sover?

AZUCENA.

Om jag finge sofva!

Men sömnen flyr från dessa ögon; ve mig!

MANRICO.

Ja, för den fukt vi känna

I detta mörka häkte.

AZUCENA.

Nej; men denna

Dödskalla kammar isar mina sinnen.

Lär mig du något sätt att fly, Manrico!

MANRICO (*vrider sina händer*).

Att fly?

AZUCENA (*stiger upp*).

Blif ej bekymrad!

Jag skall ej länge vara deras offer.

MANRICO.

Du yrar.

AZUCENA.

Ser du, huru dödens finger
Har stämplat denna panna?
Och hör du, hur det ringer?

MANRICO.

Gud!

AZUCENA.

Man skall finna ett eländigt stoff,
Orörligt . . . utan lif . . . ja, torra benen!

MANRICO.

Håll nu!

AZUCENA.

Du hör ju . . . att han kommer . . .
Det bødeln är . . . jag är ju dömd till bålet . . .
Försvara nu din moder! . . .

MANRICO.

Du ser ju att här kommer ingen!

AZUCENA.

Bålet . . .

Det är för rysligt! . . .

MANRICO.

Moder! moder!

AZUCENA.

Jag minnes ropet och skrålet
När man förde din mormor till bålet! . . .
Ser du, huru veden brinner . . .
Och huru hennes hår
I lågor står! . . .

Till himmelen hon ropar...

Och se hur hennes ögon

Träda fram ur sina gropar...

Hå! låt mig komma hän,

De svigta, mina knän!

MANRICO.

Hör mig, min mor! Om rösten af Manrico

Har någon makt ännu att dig beveka,

O, så lägg dig till hvila

Och sök i drömmen glömma

Din vedermöda!

(för henne till bädden)

AZUCENA.

Ja, jag är trött och behöfver sofva,

Ty som en eld mina pulsar brinna:

Men om jag somnar, måste du lofva,

När du ser bålet, väcka din mor.

MANRICO.

Slumra, min moder, och måtte du finna

Ljufvare drömmar, än du nu tror.

AZUCENA *(i halfstummer).*

Hem mellan bergen... vilja vi vandra...

För att ej skiljas mer från hvarandra...

Der skall du sjunga... som förr du gjorde...

Och vid din lutha... jag somnar in...

MANRICO.

Ack, jag vill bedja. Himmelen torde

Se uti nåde till moder min.

*(Azucena insomnar; Manrico ligger kvar på knä
vid hennes sida)*

FJERDE SCENEN.

DE FÖRRA. LEONORA (*inträder; sednare* GREFVEN
(*jemte knektar*).

MANRICO.

Säg, är det drömmar, som mig bedåra?

LEONORA.

Din brud, Manrico ...

MANRICO.

O, min Leonora!

Skulle denna glädje mig skänkas,
Innan jag i min graf skall säukas!

LEONORA.

Du är befriad ... Var lugn allenast ...

MANRICO.

Hur? ... är det möjligt? ... o Gud!

LEONORA.

Låt fara

Hvarenda tvekan ... och skynda ... genast ...

(*visar honom dörren öppen*)

MANRICO.

Och du, Leonora?

LEONORA.

Jag här får vara ...

MANRICO.

Skall du?

LEONORA.

Ack, skynda!...

MANRICO.

Nej.

LEONORA.

Skynda bara!

(söker draga honom till dörren)

MANRICO.

Nej...

LEONORA.

Tiden hastar...

MANRICO.

Det må han göra...

Men se på mig... Hvem bad du?... svara...

Och priset sedan... det vill jag höra...

Du svarar ej?... Säg ut... det ber jag...

Du bad gref Luna... det ser... det ser jag...

Du, falska qvinna, har sålt din ära

Och sålt den tro, som mig du svor.

LEONORA.

O min Manrico, nu gör du illa,

Som låter vreden dig så förvilla...

Skynda dig bara... döden är nära...

Du är förlorad förr än du tror.

(kastar sig till Manricos fötter)

AZUCENA *(drömmande)*.

Hem mellan bergen... vilja vi vandra...

För att ej skiljas mer från hvarandra...

Der skall du sjunga... som förr du gjorde...
Och vid din lutha... jag somnar in.

MANRICO.

Vik hädan!

LEONORA.

Nej, förskjut mig ej...
Min kraft... är bruten... och tungt mitt sinne...

MANRICO.

Gå, ty jag hatar dig... jag dig föraktar...

LEONORA.

O nej, håll inne!...
Var ej så hård... men skynda dig
Att bedja Gud för mig
Om nåd och tillgift...

MANRICO.

Mitt blod, jag känner,
Inom mig bränner.

LEONORA (*vacklar*).

Manrico!

MANRICO (*skyndar att stödja henne*).

Qvinna!... svara... säg mig...

LEONORA.

O, jag är vigd åt döden...

MANRICO.

Leonora!

LEONORA.

Giftet verkar fort...

Jag känner redan glöden
Här, i mitt inre...

MANRICO.

Himlens Gud!

LEONORA.

Känn blott... min hand är kallnad...
Men här...

(för handen till bröstet)

Är brand, som ingen släcker...

MANRICO.

Du mig förskräcker...

LEONORA.

Förr, än jag ville lefva *hans*,
Jag ville dö som *din*.

MANRICO.

En sådan engel aldrig fanns
Som den, jag kallat min.

LEONORA.

Vi måste skiljas...

MANRICO.

Säg icke så!...

(Grefven kommer, men stannar på tröskeln)

LEONORA.

Jag känner på mig... det lida...
Manrico!...

(trycker hans hand till afsked)

Der uti det blå

Träffas vi nog omsider.

MANRICO.

En sådan engel aldrig fanns
Som den, jag kallat min.

LEONORA.

Förr, än jag ville lefva *hans*.
Jag ville dö som *din*.

(*sjunker liflös ned*)

GREFVEN.

Der ligger hon nu utan sans,
Som lofvade bli min.

(*visar på Manrico och säger till knektarna*)

Nu till schavotten!

MANRICO.

Moder... farväl, du kära!...

(*föres bort mellan knektarna*)

AZUCENA (*knappast vaken*).

Hvar är Manrico?

GREFVEN.

Åt bödeln lemnad.

AZUCENA.

Nej, stanna... hör mig...

GREFVEN (*drar henne till fönstret*).

Se... som moder...

AZUCENA.

O himmel!... Och han var din broder!

GREFVEN.

Ha! fasans ord!

AZUCENA.

Nu, moder, är du hämnad!

(*segnar ned vid fönstret*)

GREFVEN (*i förtviflan*).

Tillintetgjord!

Slut.